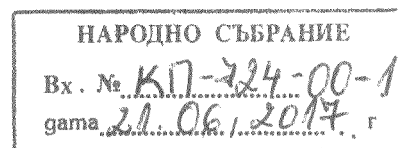

БЪЛГАРСКА ТЪРГОВСКО-ПРОМИШЛЕНА ПАЛАТА

БЪЛГАРСКА ТЪРГОВСКО-
ПРОМИШЛЕНА ПАЛАТА
Изх.№ 390
дата 15 JUN 2017

ДО
Г-Н ДАНАИЛ КИРИЛОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯТА ПО ПРАВНИ
ВЪПРОСИ

СТАНОВИЩЕ НА БЪЛГАРСКА ТЪРГОВСКО-ПРОМИШЛЕНА ПАЛАТА

ОТНОСНО: ЗАКОНОПРОЕКТ ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА
ГРАЖДАНСКИЯ ПРОЦЕСУАЛЕН КОДЕКС (754-01-
4/10.05.2017г.)

УВАЖАЕМИ Г-Н ПРЕДСЕДАТЕЛ,

По посочения по-горе законопроект Българска търговско-промишлена палата (БТПП) изразява следното становище:

I. БТПП принципно подкрепя част от предложенията в законопроекта с изложените мотиви към тях, а именно:

- § 1. предложение за изменение на чл. 42, ал. 1 от ГПК;
- § 2. предложение за изменение в чл. 47, ал.1, ал. 3, ал. 6;
- § 3. предложение за изменение на чл. 236, ал. 1;
- § 6. предложение за изменение на чл. 418, ал. 5;
- §11. предложението за изменение на 454, ал. 1 от ГПК.
- §15. предложение за изменение на чл. 519, ал.1;

Вярно е, че посочените предложения са в полза на длъжниците, но те няма да изложат на риск вземанията на изправните кредитори. От друга страна, обаче, следва да се отбележи, че приемането на посочените промени ще натовари съдебната система с допълнителни разходи и евентуално ще забави част от процесуалните действия.

БТПП отбелязва, че проблемите, свързани с трудностите при призоваване на длъжниците произтичат от факта, че не е налице контрол по спазването на Закона за гражданската регистрация, както и на Закона за търговския регистър, по отношение, съотв. на постоянния и настоящ адрес на физическите лица и адреса на управление на стопанските субекти. Това дава възможност гражданите и стопанските субекти да се регистрират на адреси, които те не обитават (най-общо казано). С това практически те поемат риска да не могат да бъдат уведомявани за водените срещу тях дела.

II. По отношение на останалите текстове от законопроекта БТПП изразява своето категорично несъгласие с основния мотив, че в изпълнителния процес трябва да се защитават интересите не само на длъжниците, но и на кредиторите.

1. По § 5 и § 7 от законопроекта:

Предложението за изменение на чл. 417 ГПК чрез „изваждането“ на банките от точка 2 на тази разпоредба и обособяването им в отделна точка 10 (с цел създаването на възможност за спирането на изпълнението по реда чл. 432 от ГПК) е нелогично и объркващо.

С предложението се създава колизия между основния текст на чл. 420 от ГПК и новата т. 5 на чл. 432 от ГПК:

Действащият чл. 420 ГПК регламентира забрана за спиране на изпълнителното производство в случаите по чл. 417, т. 1-8. Новопредлаганият текст на чл. 432, т. 5 нормира основание за спиране на изпълнителното производство „в случаите по чл. 420, ал. 1 във връзка с чл. 417, т. 9 и 10“. Очевидно е, че текстовете на чл. 420 и 432 са взаимно изключващи се, от която гледна точка е недоразумение препращането на втората разпоредба към първата.

§ 7, т. 1 от законопроекта не отговаря на изискванията на чл. 9 от Закона за нормативните актове за точно и ясно разписване на нормативните разпоредби.

Независимо от гореизложеното следва да се отбележи, че всъщност липсва оценка каква част от ответниците по заявленията за издаване на заповед за изпълнение не са длъжници на банките по заявените от последните вземания, респ. – каква част – са фактически/обективни длъжници по банкови кредити. Наличието на такава предварителна оценка е важна, с цел мотивиране необходимостта от промяна на режима на заявленията за издаване на заповеди за изпълнение, свързана с банкови кредити.

2. По § 8 от законопроекта:

На първо място в предлаганата промяна на чл. 435 от ГПК се използват изрази, за които не е налице легално съдържание, като напр. „приключване на принудителното изпълнение“ и „действия на съдебния изпълнител при подготовката на публичната продажба“. Такива понятия в ГПК няма, поради което тяхното използване дава основание за субективно тълкуване и прилагане.

На следващо място и независимо от преждеизложеното, ако идеята и целта на промяната е да се разширят основанията за обжалване на длъжника, то аналогични права трябва да се дадат и на вискателя – напр. право да обжалва отказа за „приключване на принудителното изпълнение“, замяната на обекта на изпълнение, или предложения от длъжника и приет от съдебния изпълнител начин на изпълнение (в хипотезата на чл. 443 ГПК).

Предложението за спиране на изпълнението при жалба на трето лице (допълнение към ал. 4 на чл. 435) създава възможности за злоупотреба с право в случаите, когато вещите не са собственост на третото лице, а на длъжника.

И на последно (но не и по значение) място следва да се изтъкне, че разширяването на основанията за обжалване води до забавяне на изпълнителния процес, респ. - събирането на вземанията от кредитора. С това няма да бъде постигнат търсеният ефект вещта да бъде продадена на най-добрата цена, което не е от полза и за двете страни. Заедно с това при наличие на безспорни констатации за изключително бавната съдебна процедура, която в преобладаващия брой от случаите продължава с години, удължаването на принудителното изпълнение превръща съдебния процес в изключително неефективен. не е съпроводена от предварителна оценка на евентуалния риск изправните кредитори да получат сравнително бързо своите вземания.

3. По § 9 от законопроекта:

Предлаганата промяна е приемлива само на пръв поглед.

Всъщност предложението крие много рискове, от гледна точка на следното:

В случаите, когато длъжникът разполага напр. само с едно годно за обезпечаване имущество на вземане, което е в размер значително по-малък от стойността на имуществото, по силата на предлаганата разпоредба вземането ще остане необезпечено, което поставя в риск интересите на кредитора и значително и необосновано облекчава положението длъжника.

Независимо от гореизложеното трябва да се изтъкне, че никой, вкл. и съдебният изпълнител не е в състояние да предвиди каква ще бъде цената, която ще се постигне при продажбата на вещта на публичен търг. Често пъти, поради различни причини (вкл. и поради поведението на длъжника)

постигнатата цена при публичен търг е по-ниска от първоначално дадената оценка.

4. По § 10 от законопроекта:

Предложението за промяна в чл. 446, ал. 1 не е съобразено с чл. 3, ал. 1 от Закона за нормативните актове, съгласно който се нормират със закон обществени отношения, които се поддават на трайна уредба, което е гаранция за сигурност и стабилност на уредбата. Няма никаква пречка ограничението да се определи в ГПК като процентно съотношение към възнаграждението за труд и ли пенсия, чиито размер е над минималната работна заплата, като се съобразява и годишно определения социален минимум за издръжка.

Предложението за нова ал. 6 в чл. 446 е неприемливо, поради следните аргументи:

На първо място, обстоятелството, че постъпилите суми в банкова сметка на длъжника в една банка са в размер, под „секвестрируемия“ размер не е от значение, тъй като длъжникът може да притежава други думи по други банкови сметки – в същата, или в друга/други банки, при което общият им размер надвишава „секвестрируемия“ размер.

На второ място – извършването на принудителните действия, респ. – всички преценки и решения, свързани с тях са в правомощията на съдебния изпълнител. Поради това оценките/решенията на банките, вкл. и за размера на „секвестрируемия/несеквестрируемия“ размер не трябва да са меродавни., тъй като са действия, които са в правомощията на съдебния изпълнител.

5. По § 16 - 18 от законопроекта

Принципната позиция на БТПП е, че чрез преходните и заключителни разпоредби на законопроект за изменение и допълнение на нормативна уредба, нормираща определени обществени отношения не следва правят изменения в друг/и нормативен/ни акт/ове, които регламентират друг вид обществени отношения.

Поради това предложените изменения в Закона за частните съдебни изпълнители и Закона за съдебната власт трябва да са обект на отделна законодателна инициатива с цел широко обсъждане на заинтересованите страни, за да се постигне цяляната сигурност в тази сфера.

С уважение,

Цветан Симеонов
председател на УС на БТПП

